

Del moment actual

LA nostra campanya, tan entusiastament començada, sofreix un entorpiment insuperable per l'estat gravíssim creat per la qüestió social. Deiem en passats números que avans que'ls famosos representants d'Espanya al Congrés de Washington arriessin a lloc podien haver esclatat gravíssims aconeximents portats per la desgovernació que des de Madrid ha sigut norma en el conflicte portat per el sindicalisme roig. Dades segures teniem i motius fundats de que no ens equivocariem de gaire, i sembla ara que la tempesta desencadenada està en fermentació violenta i ningú pot preveure tota l'extensió qu'el mal pot adquirir.

El dia 10 serà extés el *lock-out* patronal a tota Catalunya i el 17 a València i Aragó, havent ofert les demés regions espanyoles la seva ajuda per quand la Federació Patronal de Barcelona entengui necessari el seu concurs.

Nosaltres, que hem viscut tota l'actuació de les organitzacions obreres, coneixem quina es la situació de la massa proletària vers els seus sindicats. Impulsats a engrosar-los per tota classe de coaccions i violències, els treballadors han acceptat la franja dels seus mandants, perque fàcilment han conseguit un èxit en llurs demandes de joruals i de jornades. Però som arriats a un moment en que l'actuació dels sindicats porta la massa al perill de perdre les posicions conquistades i crea al proletariat un crític moment d'angoixa. ¿Quina serà l'actitut d'aqueixa massa al comprendre tota l'intensitat del perill? Perque la classe patronal, vexada, justament excitada per la falta de compliment per els sindicats, dels compromisos adquirits el dia 5 del darrer mes de setembre, ja no busca una somisió ni un nou compromís. Exigeix previament i com a condició precisa i necessària la penyora de garanties de eficàcia positiva per a preveure les responsabilitats d'ulteriors transgressions dels nous acords, i

¿quines poden esser aqueixes garanties? L'especial condició del obrer no ens fa veurer altre que el trencament del llaç d'unió entre l'element individual i el corporatiu, no per rancúnia contra l'organització obrera, sino per necessitat de que aquest sindicalisme bastardejat, qu'els socialistes alemanys combaten a sang i a foc, i qu'els *trade unionistes* anglesos rebutjen indignats, entri dintre el cau de les normes jurídiques establertes i en lloc de sentar com aspiració e immediata finalitat l'implantació del comunisme revolucionari a l'estil de Rússia i Hongria, vagi — com aconcellen els patrons i les organitzacions obres angleses i nortemericanes, — a les Corporacions professionals i Comisions mixtes, per a resoldre les magnes qüestions que a l'indústria afecten i que no son tan sols el jornal i la jornada, sino que compren factors varis, entre ells la sindicació forçosa, la direcció, previsió, segurs, ensenyança, aprenentatge, participació als beneficis i salaris mínims i màxims.

La lluita establerta te proporcions homèriques. Del combat de les dues forces depèn el pervindre de Catalunya i d'Espanya sensera, i encara que pessimistes en l'èxit que s'obtingui, nosaltres desitjem qu'el resultat de la lluita sigui l'implantació d'un terme de pau i tranquil·litat necessàries per la lliure intensificació de la producció industrial, tan essencial per la vida del patronatge com per l'essència del element obrer.

TOMÁS BENET

En Cambó al Palau de la Música Catalana

Ales deu en punt del vespre del dia 31 del acabat Octubre, donà nostre *leader* la conferència anunciada en l'ànima de la catalanitat barcelonina.

La disertació fou a base del tema «La crisi